Cuprins

BUNI VECINI 9

S-AU COMIS GREŞELI:
Autobiografia lui Patty Berglund,
de Patty Berglund (scrisă la sugestia terapeutului ei) 39
Capitolul 1: Simpatică 41
Capitolul 2: Cei mai buni prieteni 63
Capitolul 3: Piețele libere încurajează competiția 140

2004 221
ÎNDEPĂRTAREA VÂRFULUI DE MUNTE 223
TĂRÂMUL FEMEILOR 270
FURIA OMULUI CUMSECADE 334
E DE-AJUNS 395
VEŞTI PROASTE 436
DUŞMANUL DIN WASHINGTON 505

S-AU COMIS GREŞELI (CONCLUZII):
Un fel de scrisoare către cititor,
de Patty Berglund 575
Capitolul 4: Şase ani 577

LACUL DOMENIILOR CANTERBRIDGE 613

Katz mai avea două zile până să împlinească opt săptămâni de celibat. În decursul celor şapte săptămâni anterioare, refuzul de a face sex părea a fi un adaos natural la dezintoxicarea de droguri şi alcool – era ca o formă de virtute, care le sprijinea pe celelalte. În urmă cu mai puţin de cinci ore, aruncându-şi ochii prin lucarnă la mama cea exhibiţionistă a lui Zachary, se simţise într-atât de lipsit de interes încât aproape că i se făcuse un pic greaţă. Dar acum, dintr-odată, cu o limpezime profetică, a înţeles că avea să se oprească la o zi diferenţă de termenul de opt săptămâni: se va dedica în întregime operaţiunii meticuloase de cucerire a lui Caitlyn, ştergând nenumăratele momente de trezie dintre clipa aceea şi noaptea următoare, imaginându-şi milioanele de chipuri şi trupuri subtil diferite pe care ar fi putut aceasta să le aibă, şi apoi exercitându-şi măiestria şi bucurându-se de roadele unui astfel de exerciţiu, toate puse în seama serviciului discutabil de meritoriu de a-l zdrobi pe Zachary şi de a deziluziona o fană de optsprezece ani cu gusturi mainstream. Înţelegea că-şi făcuse pur şi simplu o virtute din a fi neinteresat de viciu.

— Uite care-i treaba, spuse el. Tu aranjează totul, gândeşte-te la întrebări, iar eu cobor peste vreo câteva ore. Dar mâine trebuie să văd ceva rezultate. Trebuie să mă conving că nu-s nişte aiureli de-ale tale.

— Marfă, spuse Zachary.

— Auzi ce-ţi spun eu, da? Am terminat cu interviurile. Dacă fac o excepţie, avem nevoie de rezultate.

— Jur că o să vrea să vină aici. Sigur o să vrea să vină să te întâlnească.

— Bun, atunci du-te şi cugetă la ce favoare imensă îţi fac. Voi coborî în jur de şapte.

Se lăsase întunericul. Zăpada se transformase într-o fulguială, iar coşmarul nocturn al traficului prin tunelul Holland începuse. Toate linii de metrou ale oraşului, cu excepţia a două dintre ele, la fel ca indispensabilul tren PATH[1], se intersectau la mai puţin de trei sute de metri de locul în care se afla Katz. Cartierul acesta încă mai era buricul lumii. Aici se afla cicatricea scăldată în lumină a World Trade Center-ului, tot aici

1. Port Authority Trans-Hudson, tren care face legătura între Manhattan, New York şi New Jersey pe un circuit de aproximativ 22 de km.

mormanul de aur al Rezervei Federale, aici Catacombele şi Bursa de Schimb şi Primăria, aici Morgan Stanley[1] şi American Express[2] şi monoliţii fără ferestre ai Verizonului[3], aici priveliştile impresionante de dincolo de port înspre îndepărtata Libertate, cu pielea ei acoperită de cocleală verde. Solidele birocrate şi sfrijiţii birocraţi care făceau ca oraşul să funcţioneze se înghesuiau pe Chambers Street cu umbrele mici şi viu colorate, îndreptându-se către casele din Queens şi Brooklyn. Pentru un moment, înainte de a aprinde lumina, Katz s-a simţit aproape fericit, aproape în largul lui cu sine însuşi; dar până să-şi strângă uneltele, două ore mai târziu, era conştient de toate felurile în care deja o ura pe Caitlyn şi de universul straniu şi crud care-l făcea să-şi dorească să i-o tragă unei fătuci pentru că o ura, şi cât de prost avea să se sfârşească acest episod, ca atâtea altele înaintea lui, şi ce risipă a timpului curat de până atunci va însemna lucrul acesta. O ura pe Caitlyn şi mai mult pentru această risipă.

Şi totuşi era important ca Zachary să fie nimicit. Puştiul avea la dispoziţie propria cameră de repetiţii, un spaţiu cubic izolat fonic cu burete în formă de cofraje de ouă şi adăpostind mai multe chitare decât avusese Katz în treizeci de ani. Deja, ca tehnică, judecând din câte prinsese cu urechea în treacăt, puştiul erau un solist mai priceput decât fusese sau avea să fie Katz vreodată. Dar tot aşa erau vreo sută de mii de alţi liceeni americani. Şi ce? În loc să zădărnicească ciudatele ambiţii rock ale tatălui său studiind entomologia sau arătându-se interesat de derivatele financiare, Zachary îl imita conştiincios pe Jimi Hendrix. Pe-acolo, pe undeva, imaginaţia dăduse greş.

Puştiul îl aştepta în studioul lui cu un laptop Apple şi o listă de întrebări, atunci când a intrat Katz, cu nasul curgându-i şi simţind durere în mâinile-i îngheţate din cauza căldurii din interior. Zachary i-a arătat scaunul pliant pe care trebuia să se aşeze.

— Mă întrebam, spuse el, dacă ai putea începe prin a cânta un cântec, şi apoi, poate, să mai cânţi unul când terminăm.

---

1. Una dintre cele mai importante bănci de investiţii din lume, având reprezentanţe în 30 de ţări.
2. Companie globală de servicii financiare.
3. Companie globală de telecomunicaţii.

— Nu, n-o să fac asta, zise Katz.
— Un cântec. Ar fi chiar mişto dac-ai vrea.
— Hai, pune-mi întrebările, în regulă? Şi-aşa e deja destul de umilitor.

Î: Deci, Richard Katz, au trecut trei ani de la lansarea albumului *Lacul fără nume* şi exact doi ani de când Walnut Surprise a fost nominalizată la Grammy. Poţi să-mi vorbeşti puţin despre cum anume s-a schimbat viaţa ta de atunci încoace?

R: Nu pot răspunde la întrebarea asta. Va trebui să-mi adresezi nişte întrebări mai bune.

Î: Păi, poate vrei să-mi vorbeşti puţin despre hotărârea ta de a te întoarce la munca fizică. Ai cumva un blocaj artistic?

R: Trebuie să adopţi o altă tactică.

Î: Ok. Ce crezi despre revoluţionarele MP3?

R: A, revoluţionare, uau. E grozav să auzi iarăşi cuvântul „revoluţie". E grozav că un cântec costă acum exact cât un pachet de gumă şi durează tot atât până îşi pierde aroma, şi apoi nu trebuie decât să mai dai un dolar. Epoca aia care în sfârşit s-a terminat, cândva, oricând, ieri – ştii tu, epoca aia în care ne prefăceam că rockul era biciul conformismului şi al consumismului, în loc să-i fie slujnică declarată – epoca aia chiar era enervantă după părerea mea. Cred că e bine pentru sinceritatea rock and rollului şi e bine pentru ţară, în general, să-i putem vedea în sfârşit pe Bob Dylan şi pe Iggy Pop aşa cum erau cu adevărat: nişte meşteşugari, producători de gumă de mestecat.

Î: Aşadar zici că rockul şi-a pierdut natura subversivă?

R: Spun că n-a avut niciodată o natură subversivă. Guma de mestecat a existat dintotdeauna, doar că ne-a plăcut să pretindem contrariul.

Î: Dar atunci când Dylan a trecut la chitara electrică?

R: Dacă ai de gând să vorbeşti despre istoria antică, hai să ne-ntoarcem la Revoluţia Franceză. Îţi aminteşti când omul acela, i-am uitat numele, rockerul ăla care-a scris „La Marseillaise", Jean Jacques Cutăriţă – îţi aminteşti când cântecul lui a început să fie cântat peste tot în 1792, şi deodată ţărănimea s-a ridicat şi a răsturnat aristocraţia? *Acela* a fost un cântec care a schimbat lumea. Atitudinea era ceea ce le lipsea ţăranilor. Deja aveau orice altceva – servitudine umilitoare, sărăcie lucie, datorii insolvabile, condiţii de muncă îngrozitoare. Dar fără un cântec, omule, toate astea nu însemnau nimic. Stilul *sans-culotte* a fost unul care chiar a schimbat lumea.

Î: Deci care este pasul următor pentru Richard Katz?

R: Mă implic în politica republicană.

Î: Ha, ha.

R: Serios. Nominalizarea la Grammy a fost o onoare atât de neaşteptată, mă simt dator să profit la maxim în acest an electoral critic. Mi s-a dat ocazia să particip la curentul muzical pop al momentului, şi să fabric gumă de mestecat, şi să încerc să-i conving pe băieţii de paisprezece ani că felul în care arată şi se prezintă produsele Apple Computer este o dovadă a dăruirii cu care Apple Computer încearcă să facă lumea un loc mai bun. Pentru că a face lumea un loc mai bun este un lucru ca lumea, nu? Iar Apple Computer trebuie că se dedică mai mult ca oricine unei lumi mai bune, având în vedere că iPod-urile arată mult mai şmecher decât alte MP3-playere, motiv pentru care sunt cu atât mai scumpe şi incompatibile cu softurile altor companii, pentru că – ei bine, de fapt, e un pic cam neclar de ce, într-o lume mai bună, produsele cele mai şmechere trebuie să aducă profiturile cele mai obscene unui număr infim de rezidenţi ai acelei lumi mai bune. Ăsta ar putea fi cazul în care în care trebuie să faci un pas înapoi, să priveşti atent şi să înţelegi faptul că a avea un iPod numai al tău este în sine însuşi exact lucrul care face lumea mai bună. Şi ăsta mi se pare mie un lucru atât de inovator în privinţa Partidul Republican. Ei lasă pe seama individului să decidă cum ar putea fi lumea mai bună. Este partidul libertăţii, corect?

De-aia nu pot să-nţeleg de ce anume toţi moraliştii ăia creştini intoleranţi au atât de multă influenţă asupra partidului. Oamenii ăia se opun din răsputeri alegerii. Unii dintre ei chiar se opun venerării banului şi a bunurilor materiale. Cred că iPod-ul este adevărata faţă a politicii republicane, iar eu sunt cu totul de acord ca industria muzicală să iasă în faţă în privinţa aceasta şi să devină mai activă politic, să se ridice mândră şi să spună apăsat: Noi, producătorii de gumă de mestecat, nu vorbim despre dreptate socială, nu cerem informaţii corecte sau obiectiv verificabile, nu ne dorim muncă cu cap, nu suntem în favoarea unui set coerent de idealuri naţionale, nu vrem înţelepciune. Noi suntem pentru alegerea acelor lucruri pe care ne dorim NOI să le ascultăm şi ignorarea oricăror altor lucruri. Cerem ridiculizarea oamenilor care au proastele maniere de a nu-şi dori să fie *cool* ca noi. Suntem de acord să ne acordăm o recompensă plăcută, idioată, la fiecare cinci minute. Suntem pentru aplicarea riguroasă şi exploatarea drepturilor noastre de proprietate intelectuală. Suntem de acord să convingem copiii în vârstă de zece ani să cheltuiască douăzeci şi cinci de dolari pe o carcasă şmecheră de iPod din silicon, care pentru o reprezentanţă autorizată Apple Computer nu costă decât treizeci şi nouă de cenţi ca s-o fabrice.

Î: Totuşi, serios vorbind. A existat o atmosferă foarte puternică antirăzboi la premiile Grammy de anul trecut. Mulţi dintre nominalizaţi au fost foarte vehemenţi. Crezi că muzicienii de succes au responsabilitatea de a fi modele demne de urmat?

R: Eu, eu, eu, cumpără, cumpără, cumpără, petrecere, petrecere, petrecere. Stai în lumea ta mică şi te legeni cu ochii închişi. Ceea ce încerc să spun este că deja *suntem* nişte modele republicane perfecte.

Î: Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce a fost prezent un cenzor la premiile de anul trecut, asigurându-se că nimeni nu spune ceva împotriva războiului? Vrei să spui că Sheryl Crow este republicană?

R: Sper. Pare o persoană atât de drăguţă, mi-ar fi groază să mă gândesc că e democrată.

Î: A fost foarte vehementă împotriva războiului.

R: Crezi că lui George Buch chiar nu-i plac homosexualii? Crezi că-i pasă cât negru sub unghie de problema avortului? Crezi că Dick Cheney chiar crede că Saddam Hussein a pus la cale tragedia din 9/11? Sheryl Crow este o producătoare de gumă de mestecat, şi o spun în calitate de vechi producător de gumă de mestecat, eu însumi. Persoanei căreia îi pasă de ceea ce crede Sheryl Crow despre războiul din Irak este aceeaşi persoană care o să cumpere un MP3-player obscen de scump, doar pentru că Bono Vox îi face reclamă.

Î: Dar există un loc şi pentru lideri în societate, nu? Nu asta încerca oare America corporatistă să suprime la decernarea premiilor Grammy? Vocile potenţialilor lideri ai unei mişcări antirăzboi?

R: Vrei ca directorul general al gumelor de mestecat Chiclets să fie un lider în lupta împotriva cariilor dentare? Foloseşte aceleaşi metode publicitare pentru a vinde gumă de mestecat şi spune lumii întregi că guma nu e bună? Ştiu că tocmai am făcut o glumă pe seama lui Bono, dar integritatea lui este mult mai mare decât cea a întregii lumi muzicale luate la grămadă. Dacă ai făcut avere vânzând gumă de mestecat Chiclets, ai putea la fel de bine să continui, să vinzi şi iPod-uri la supraţpreţ, să devii chiar şi mai bogat, şi apoi să-ţi foloseşti banii şi statutul ca să-ţi faci intrarea la Casa Albă şi să încerci să faci ceva bun pentru Africa. Cum ar fi de exemplu să-ţi sugi burta, să fii bărbat, să recunoşti că-ţi place să faci parte din clasa conducătoare, şi crezi în clasa conducătoare, şi vei face orice ca să-ţi consolidezi poziţia în cadrul ei.

Î: Spui că ai susţinut invazia din Irak?

R: Spun că dacă invadarea Irakului at fi fost genul de lucru pe care să-l fi susţinut o persoană ca mine, nu ar fi avut loc niciodată.

Î: Hai să ne întoarcem pentru o clipă la Richard Katz, omul.